

Sygn. akt: I C 1150/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	Anna Rudnicka

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko T. A.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego T. A. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę (...),37 (trzy tysiące pięćset czterdzieści jeden 37/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3342,97 zł od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 120,69 (sto dwadzieścia 69/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.
3. Nakazuje pobrać od pozwanego T. A. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 52 zł tytułem brakującej opłaty sądowej.
4. Wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Alina Kowalewska

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagając się zasądzenia od pozwanego T. A. na swoją rzecz kwoty 3.776,97 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 3.342,97 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 27.03.2017r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 21.09.2015 r. zawarł z pozwanym umowę pożyczki. W związku z brakiem spłaty w wyznaczonym terminie, powód podjął działania monitujące, które okazały się bezskuteczne. Jak wskazał, na dochodzone roszczenie składa się należność główna w kwocie 3.342,97 zł, odsetki w kwocie 189,00 zł oraz opłaty i prowizje wynoszące 245,00 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 25.04.2017 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sygn. VI Nc-e 537747/17 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.776,97 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 3.342,97 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 27.03.2017r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

Pozwany Tadeusz A. w sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty oświadczył, że aktualnie jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku i utrzymuje się z zasiłku z MOPS, dlatego nie jest w stanie uregulować zadłużenia wobec powoda, nawet w ratach.

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego od w/w nakazu zapłaty wskazał zestawienie wpłat dokonanych przez pozwanego i sposób ich zaksięgowania, a także podał, co składa się na żadaną kwotę tytułem opłat i prowizji. Oświadczył nadto, że z ostrożności procesowej nie wyraża zgody na ustanowienie ratalnego sposobu regulowania zobowiązania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21.09.2015 r. pozwany T. A. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki, na mocy której pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w łącznej kwocie 3.000 zł. Pozwany zobowiązał się zwrócić kwotę 3.000 zł wraz z prowizją w kwocie 387 zł, odsetkami umownymi w kwocie 326,23 zł oraz z kosztami związanymi z ochroną ubezpieczeniową, w 36 miesięcznych ratach w wysokości 122,79 zł każda, do dnia 25.09.2018 r.

Zgodnie z postanowieniami umowy w przypadku zaległości w spłacie pożyczkobiorca mógł zostać zobowiązany do pokrycia kosztów podjętych czynności monitorujących, w tym kosztów monitu telefonicznego w kwocie 15 zł za każdy monit, kosztów przygotowania i wysyłki korespondencji w postaci listu zwykłego w kwocie 15 zł za każdy list, w formie listu poleconego za zwrotnym potwierdzeniem odbioru w kwocie 20 zł za każdy list oraz wizyty windykacyjnej w kwocie 100 zł za każdą wizytę.

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) – k. 26-28)

Pozwany nie spłacił należności w wyznaczonym terminie.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 04.01.2017r. nadanym listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru pożyczkodawca wezwał pozwanego do spłaty zaległości.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k.32, zwrotne potwierdzenie odbioru- k. 33)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Powód na dowód dochodzonego roszczenia przedłożył w sprawie umowę pożyczki z dnia 21 września 2015 r. oraz wezwanie do zapłaty kierowane do pozwanego, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Mając na uwadze przedstawione dokumenty, Sąd uznał, iż powód skutecznie wykazał istnienie i wysokość wierzytelności dochodzonej pozwem w zakresie należności głównej w wysokości 3.342,927zł, odsetek w kwocie 189,00 zł, oraz naliczonych opłat i prowizji w kwocie 9,40 zł, tytułem wezwania do zapłaty nadanego listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Sąd uznał także za uzasadnione roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty od dnia 27.03.2017r. do dnia zapłaty. W ocenie Sądu należało jednak odmówić zasadności żądaniu w zakresie kwoty 235,60 zł, której powód dochodził z tytułu kosztów kierowanych do pozwanego monitów telefonicznych, korespondencji wysyłanej w formie listów zwykłych, poleconych za zwrotnym potwierdzeniem odbioru oraz wizyty windykacyjnej.

Zgodnie z § 1 ust. 16 umowy pożyczki pozwany zobowiązał się do pokrycia kosztów czynności monitorujących, których wysokość została określona w umowie. Zgodnie z postanowieniami umowy koszt monitu telefonicznego wynosił 15 zł, koszt przygotowania i wysyłki korespondencji w postaci listu zwykłego 15 zł, w formie listu poleconego za zwrotnym potwierdzeniem odbioru 20 zł, zaś wizyty windykacyjnej 100 zł.

W tym kontekście należy zaznaczyć, że zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie, opłaty wskazane w umowie pożyczki jako związane z niewykonaniem przez pożyczkobiorcę umowy, pełnią przede wszystkim funkcję kompensacyjną i mają na celu wyrównanie poniesionych przez pożyczkodawcę kosztów dochodzenia zaległej należności. Wysokość opłat powinna być zatem adekwatna do kosztów rzeczywiście poniesionych. Zawyżone opłaty przynoszą pożyczkodawcy nieuzasadnioną korzyść majątkową rażąco naruszając jednocześnie interesy ekonomiczne pożyczkobiorcy (tak też Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumenta w wyroku z dnia 15 października 2012 r., sygn. akt XVII AmC 1765/11).

W niniejszej sprawie powód przedłożył jedynie dowód doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 04.01.2017r. wysłanego w formie listu poleconego za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Brak w aktach jakiegokolwiek dowodu wskazującego, aby powód poniósł inne koszty związane w wysłaniem korespondencji do pozwanego, dokonywaniem monitów telefonicznych czy przeprowadzeniem wizyty windykacyjnej, Sąd w świetle przedłożonego wezwania do zapłaty powziął wątpliwości

co do kosztów jednorazowego wezwania do zapłaty wysłanego w formie listu poleconego za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, które pożyczkodawca określił w umowie na wysokość 20 zł i których powód dochodził w niniejszym postępowaniu. Koszty te zostały bowiem ustalone w oderwaniu od rzeczywistych wydatków związanych z powyższymi działaniami. Koszt nadania przesyłki poleconej priorytetowej z potwierdzeniem odbioru albo zwrotu wynosi 9,40 zł. Ustalone koszty znacząco przekraczają obowiązujące stawki, przy czym powód nie wskazał dlaczego kształtują się na takim poziomie.

Powyższy zapis umowy należy uznać zatem za rażąco naruszający interesy konsumenta, gdyż sprzeciwia się regułom uczciwości i rzetelności kontraktowania opartym na zaufaniu kontrahenta w fazie kształtowania i wykonywania umowy. Postanowienie to doprowadziło do ewidentnie krzywdzącego ukształtowania stosunków pomiędzy stronami przy wykorzystaniu przez pożyczkodawcę swojej silniejszej pozycji. Wobec powyższego, Sąd uznał, iż zapis ustalający opłatę za pisemne wezwanie do zapłaty w formie listu poleconego za zwrotnym potwierdzeniem odbioru w wysokości 20 zł jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego co do nadwyżki – tj. części opłaty przewyższającej rzeczywiste koszty wezwania do zapłaty i w tym zakresie, na podstawie art. 58 k.c., nieważny. Żądanie w zakresie poniesionych kosztów pisemnego wezwania do zapłaty znajduje uzasadnienie jedynie do kwoty 9,40 zł.

Sąd, Sąd uznał za uzasadnione roszczenie do kwoty 3.342,97 zł, a oddalił powództwo w zakresie dotyczącym kwoty 235,60 zł z tytułu opłat przewyższających rzeczywiste koszty wezwania do zapłaty naliczonych na podstawie § 1 ust. 16 umowy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. mając na uwadze, iż powód uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania. Należy mu zatem od pozwanego zwrot poniesionych kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Powód poniósł w sprawie koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 48 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłaty notarialnej w kwocie 3,69 zł, należało zatem zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 68,69 zł.

Sąd z urzędu zauważył omyłkę polegającą na doliczeniu do należnego od pozwanego na rzecz powoda zwrotu tytułem kosztów procesu kwoty 52,00 zł.

Nadto, Sąd wbrew brzmieniu art. 505³⁶k.p.c. - zgodnie z którym w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w całości, a sąd przekazuje sprawę według właściwości ogólnej. W takim przypadku nie pobiera się opłaty uzupełniającej od pozwu – Sąd nakazał pobrać od pozwanego T. A. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 52 zł tytułem brakującej opłaty sądowej.

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.